

בהתחלה מישהו צעק - עזה תחילה - והמגמה, כך הסבירו, הפרדה במו"מ עם הפלשתינים, ישראל יוצאת מכליה כדי להביא לשותפות. בהפרדה רוצים עכשיו הפלשתינים. הם לא רוצים בנורמליזציה. נורמאלי - זה המצב הנוכחי. הם רוצים להפליג בחלומות, למרחב שאינו כאן ועכשיו. שחרור אסירים מיד עדיף על יצירת תשתית למקומות עבודה. צבא של עשרות אלפים מיד במקום דיון על בעיות ניהול וכלכלה. כל ניסיון שלנו בהיזכרות רציונאלית נתקל לא בהכרח בעוינות, אך באי הבנה מוחלטת. וברור: עתיד אפור של שנים רבות של עבודה קשה ואולי גם מחסור - זה יניע את הנוער למסור את הקלשניקוב בתחנת המשטרה הקרובה ולחזור ללימודים או לשורות המובטלים? זה ילהיב את הרחוב להסכם שלום? נס כלכלי לא יהיה שם, כתב מישהו לפני שבוע, בסקירת אפשרויות הפיתוח בשטחים, לאור הנתונים הכלכליים הקיימים. לו יכולנו להבריג אחורה בכמה סיבובים את הציפיות, שכמה פוליטיקאים שלנו טעוני חזון, מפיצים ללא יסוד הגיוני בשטחים. אין אנו מסוגלים לספק את הסחורה ובעיקרון גם לא רוצים בנו, כי את התמורה למאמצינו הם אינם מוכנים לשלם - הפגת האיבה. כמו כן, איני מאמין גם שהחרם הערבי יבוטל, גם אם לכאורה יתמלאו לכך כל התנאים. מבחינה רגשית זה פשוט לא ניתן. האם לא עדיף להסתפק, מצדנו, במטרה צנועה יותר, שהיא בעצם ביסוד שאיפתנו להינתק מהכיבוש. ההפרדה... אחווה לא נמצא לעולם מעבר לקו הירוק - רק תביעה להבנה חד צדדית לשאיפות הפלשתינים. אינטגרציה למרחב כלכלי-תרבותי ים-תיכוני היא אשליה. נתעורר מחלומות שווא ונתכונן מצדנו לנורמליזציה - שהיא ניתוק המוחלט.